

„Labai ryškiai prisimenu įvykį, kuris ilgą laiką buvo jausminiu mano pareigos turiniu. Mokiausi tada, rodos, antroje gimnazijos klasėje. Tėvai nuomavo man kambarį (tiksliau pasakius, lovą) miestelyje ir jo šeimininkei pristatydavo maistą, kuriuo ši penėdavo mane visą savaitę, o kartais ir dvi. Buvo vėlyvas ruduo. Nežinau kodėl, tačiau tėvai tada laiku nepristatė šeimininkei maisto produktų, ir tą rytą pusryčiams aš valgiau kito moksleivio, nuomojančio lovą pas tą pačią šeimininkę, duoną, tepiau jo sviestą. Buvo baisiai gėda, aš ne tiek valgiau, kiek rijau ašaras ir pykau ant namiškių, kad šie laiku nepasirūpino manimi, mokslus einančiu. Grįžęs iš mokyklos, radau atėjusį tėvą. Jis išrišo iš skarelės puskepalį duonos, sviesto gumulėlį, rodos, dar ir sūrio galą, pasėdėjo kiek su manim ir pakilo namo. Pylė šaltas rudens lietus. Stovėdamas prie lango, mačiau, kaip tėvas nusiavė batų ir gūždamasis nuo lietaus, basas nušlepsėjo šaligatviu. Kambaryje buvo sausa ir šilta, žinojau, kad vakarienei turėsiu savo duonos, o vis tiek galvojau apie einantį į namus tėvą – sušalusį, perlytą, vaizduotėje regėjau motiną, pasilenkusią daržė prie runkelių, vyresniąją seserį, velėjančią žlugtą šaltame sodžiaukos vandenyje, raudonas suskilusias jos rankas, jaunesnįjį brolių, susigūžusį po maišu prie karvių... Ir labai aštriai pajutau, kad šitie mano brangiausi žmonės gyvena bei dirba ir dėl manęs, kad jie tartum atplėšia nuo savęs geresnį kąsnį ir geresnį drabužį man, mokslus einančiam, kad tėvas tik todėl nusiavė batų, jog aš galėčiau vaikščioti apsiavęs. Gal ne visai taip, gal ne taip nuosekliai pagalvojau, bet gerai atsimenu, kaip širdį perliejo nenusakoma žodžiais meilės ir dėkingumo banga, ir mano šeimininkė niekaip negalėjo suprasti, ko aš verkiu, stovėdamas prie lango. Paskui ašaras kilo pasiryžimas mokytis. Tai nebuvo pareigos supratimas, ne, tai buvo vienintelis man prieinamas būdas mylėti, meile atsiliepti į meilę.“ (Justinas Marcinkevičius)

“Aš esu gyvoji duona, nužengusi iš dangaus, –
sako Viešpats. –
Kas valgys šią duoną –
gyvens per amžius.”

Jn 6, 51

ŠIO SEKMADIENIO MIŠIŲ SKAITINIAI

Ist 8, 2-3. 14b-16a; Ps 147, 12-15. 19-20; 1 Kor 10, 16-17

Psalms atliepas

Šlovink, Jeruzale, Viešpatj.

Evangelija pagal Joną (6, 51-58)

Jėzus pasakė žydų miniai: "Aš esu gyvoji duona, nužengusi iš dangaus. Kas valgys šią duoną – gyvens per amžius. Duona, kurią aš duosiu, yra mano kūnas už pasaulio gyvybę". Tuomet žydai ėmė tarp savęs ginčytis ir klausinėti: „Kaip jis gali mums duoti valgyti savo kūną?!" O Jėzus jiems kalbėjo: „Iš tiesų, iš tiesų sakau jums: jei nevalgysite Žmogaus Sūnaus kūno ir negersite jo kraujo, neturėsite savyje gyvybės! Kas valgo mano kūną ir geria mano kraują, tas turi amžinąjį gyvenimą, ir aš jį prikelsiu paskutiniają dieną. Mano kūnas tikrai yra valgis, ir mano kraujas tikrai yra gėrimas. Kas valgo mano kūną ir geria mano kraują, tas pasilieka manyje, ir aš jame. Kaip mane yra siuntęs gyvasis Tėvas ir aš gyvenu per Tėvą, taip ir tas, kuris mane valgo, gyvens per mane. Štai duona, nužengusi iš dangaus! Ji ne tokia, kokią protėviai valgė ir mirė. Kas valgo šią duoną – gyvens per amžius".

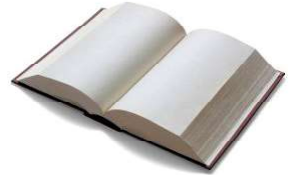
Evangelijos komentaras:

Šiandien girdime kvietimą ar tokį paprastą siūlymą – priimti Gyvenimo Duoną, kad gyventume. Tarsi – "valgyk, antraip mirsi...". Šiandien švęsdami paslaptinę šventę, girdime apie Gyvają Duoną, apie Jėzaus kūną ir kraują. Apie tai, jog Jį reikia valgyti, juo prisisotinti, jog Jūs būdamas sotus, turite šiuo Sotumu dalintis su kitais. Teisinga. Nesigėdykite šio supratimo ir tokio gyvenimo būdo. Tikėjimas tikru ir pilnu Jėzaus buvimu Eucharistijoje yra mūsų gyvenimo orumas, vertė, pilnumas. Tikėjimas, kad susitinku su pačiu gyvenimo Mokytoju ir Šeimnininku Eucharistijoje ir esu pamaitinamas Jo, – neleidžia daugiau būti kažkame alkanu ar net jaustis mirusiu, – čia jaučiuosi tiesiog mylimas, ir tampu Jo Duona kitiems.

Iš tikrųjų krikščionys, kurie gyvena šia Duona, yra gyvenantys ne kaip sočiai pilvus prisikimšę ir sau lašinius auginantys, bet tam, kad visu tuo, ką gaunantys, dalintųsi, tarnautų, būtų maitinantys kitus. Mūsų kelias yra toks pats, kaip ir Dievo kelias. Tiksliau, pats Dievas mus į savo tokią kelionę yra pakvietęs. Jo vežime sėdime, Jo dainą dainuojame. Jis dalinasi, ir mes dalinamės. Ir dalinamės... Tuo, kiek priimame ir turime savyje šios Gyvenimo Duonos. Kaip ir kaskart, kai gaunu davanų, šiandien tinka pasidžiaugti ir dėkoti... Daug dėkoti. Esame šeima prie Jo stalo...

Deja, mes turime augti šioje Jo stalo vienybėje. Kartais būna, kai negalime pasidžiaugti vienybe. Gera, kad pats stalo Šeimnininkas nepalauja mus mokęs ir auginęs, paimdamas tą vieną Gyvenimo Duoną, ir ją laužydamas ir dalindamasis su mumis. Todėl Eucharistija, susirinkimas aplink duonos stalą – altorių, niekada negali virsti kažkokiu sausu ritualu! Neturi juo virsti! Negali tapti tik apeiga! Apeiga yra paniekinama, jei pasilieka tik prie jos, tik prie tradicijos, sausos formulės. O juk tai nėra apeiga ar ritualas, bet savęs dalinimas, ypatingas meilės mums parodymas! Bent trumpam pagalvokim dabar, ką reiškia save padovanoti mylint... Didi vienybė, kurioje yra priimama ir dovanojama! Tai dieviška vienybė, apie kurią turbūt svajojame, ją norime patirti. Eucharistijos šventimas yra būtenti tai. Būtent joje Jėzus sako: "Imkite ir valgykite, tai yra mano kūnas; imkite ir gerkite, tai yra mano kraujas; imkite mane visą..." Keista, bet mes per eilę šimtmečių sugebėjome tai paversti sausa apeiga, kurioje kažin ar atpažįstame dar stalo Šeimnininką, prisotinantį ir savimi besidalinantį; kažin ar pasisotiname ir grįžtame gyvenimu pilni; kažin ar gavę užduotį – atlikti dalinimosi misiją su žodžiais "Elkite, misiją gavote", kažin ar einame...

Tikiu, taip, einame. Tikiu, kad esame viename, lygiai taip, kaip kad ir esame gyvi ir sotūs. Nors ir netobulai... Duona, nužengusi iš Dangaus, vis sukviesk mus visus ir sotink!

Esame gyvosios monstrancijos

Per Devintinių iškilme mes išpažįstame savo tikėjimą realiu Jėzaus Kristaus buvimu Šventojoje Eucharistijoje. Mes taip pat išpažįstame, kad tas pats Jėzus gyvena kiekviename iš mūsų, kurie esame pakrikštyti Jo Kūne – Bažnyčioje. Mūsų Krikšto metu Jėzus apsigyveno kiekviename iš mūsų. Mes nešamės Jį į realų pasaulį taip pat, lyg neštume gatvėmis Monstranciją. Kai dalyvaujame iškilmingoje procesijoje, skelbiame, kad Viešpats tęsia kelionę pasaulyje per mus.

Šių iškilmių šventimas siekia tryliką amžių. Jis 1264 m. Visuotinėje Bažnyčioje įsteigė popiežius Urbanas IV. Jis norėjo, kad šventė būtų pripildyta džiaugsmo ir lydima himnų bei iškilmingų procesijų. Jis paprašė didžiojo Vakarų Bažnyčios tėvo, šv. Tomo Akviniečio, sudaryti dvi pamaldų apeigas. Šv. Tomas tai įvykdė – kartu su penkais himnais – ir jos šimtmečiais praturtina krikščionių pamaldumą.

Viename iš apeigų tekstų šv. Tomas rašė: „Materialinis maistas visų pirma tampa žmogumi, kuris jį valgo, atkuria jo netektis ir sustiprina gyvybines jėgas. Dvasinis maistas atvirkščiai – perkeičia žmogų, kuris jį valgo, į save. Teisingas šio sakramento veikimas yra žmogaus perkeitimas į Kristų. Jis jau nebegyvena dėl savęs, bet Kristus gyvena jame. Sakramentas turi ir kitą efektą: atkuria dvasinius netekimus, sąlygotus nuomonių bei vady, ir sustiprina jėgas gyventi dorybėmis.“

Maža to, per šią šventę ne tik išpažįstame, kad Jėzus gyvena mumyse, bet kad per uolų sakramentinį gyvenimą mumyse apsigyvena visa Švenčiausioji Trejybė. Tai ir yra paslaptis, kurią vadiname Komunija.

Krikščioniškasis tikėjimas ir gyvenimas yra santykis: santykis su Tėvu, Jo Sūnumi Jėzumi ir Šventąja Dvasia, o per Jį ir vienas su kitu bei visu pasauliu. Pasaulis, kurio gatvėmis einame, yra namai, kuriuos Dievas tebemyli taip stipriai, kad ir toliau siunčia savo Sūnų gelbėti, atkurti ir keisti jį iš vidaus. Devintinių procesija simbolizuoja besitęsiančią Jėzaus Kristaus atperkančiąją misiją ir mūsų dalyvavimą joje.

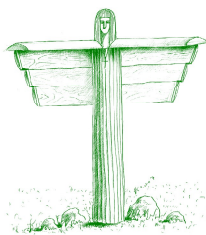
Tai taip pat primena mums pašaukimą nuolatiniam atsivertimui, visuotinį pašaukimą į šventumą. Kiekvienas iš mūsų, vadinančių save krikščionimi, turime tapti panašesni į Tą, kurį mylime ir per kurį gyvename. Jėzus sakė savo apaštalams: „Iš tiesų, iš tiesų sakau jums, jeigu nevalgysite Žmogaus Sūnaus kūno ir negerosite jo kraujo, nefurėsite savyje gyvybės!“ (Jn 6, 53). Mes, kurie esame gavę Angelų Duonos, turime Jo gyvybę savyje, o kartu ir gyvenimą tobuloje vienybėje su Švenčiausiąja Trejybe.

Devintinės, arba Kristaus kūno ir kraujo šventė, minima kitą sekmadienį po Švenčiausiosios Trejybės iškilmės, kad būtų matomas šis glaudus ryšys. Per nuolatinį Eucharistijos priėmimą esame kviečiami gyventi Švč. Trejybės vienybėje ir gauname malonę tai išpildyti.

Tuomet esame siunčiami į pasaulį nešti Jėzų kitiems. Jis trokšta, kad visi vyrai ir moterys įsilietų į Bažnyčią, nes ji yra visos žmonių rasės namai. Dalyvavimas šiame siuntime atsiskleidžia per gyvenimą nuolatinio atsivertimo. Atsivertimas įvyksta per kasdienes grumtynes su išbandymais: per klaidas, neteisingus pasirinkimus, nesėkmes ir skausmą, suvienytą su Kristaus kančia. Nepaisant visko, Dievo meilė ištyrina ir ištobulina mus taip, kaip ugnis išgrynina auksą, naudojamą pagaminti Monstrancijas, kurias nešame į gatves per šią nuostabią ir šlovingą Devintinių iškilme.

Kaip Viešpaties ir visų mūsų Motina Marija, esame kviečiami ištarti asmenišką „Fiat“, „Taip“ Dievo meilei ir pasodinti Dievą į mūsų širdžių sostą.

Šventasis Paulius laiške filipiečiams primena, kad tikroji mūsų „pilietybė“ yra danguje. Gyvendami dabartinio laikotarpio, dalyvaujame nešdami dangų žemei ir žemę dangui. Mes, būdami krikščionys, gyvename Bažnyčioje ir einame į pasaulį. Mūsų misija yra gražinti šį pasaulį. Tapkime tuo, kuo maitinamės – „gyvomis monstrancijomis“.

Parapijos skelbimai

Birželinės pamaldos

Birželio mėnuo yra skiriamas Švč. Jėzaus Širdies garbei, džiaugiantis ir dėkojant už dievišką, mylinčią Jėzaus Širdį žmonėms.

Šios pamaldos Pakuonio bažnyčioje yra švenčiamos po šv. Mišių (18 val.), adoruojant Švč. Sakramentą, o sekmadieniais – po 13 val. šv. Mišių, adoruojant Švč. Sakramentą. Negalintys kartu švęsti bažnyčioje, kviečiame melstis namuose.

Šv. apaštalų Petro ir Pauliaus šventė

Pakuonio parapijoje tuoj bus švenčiama Šv. apaštalų Petro ir Pauliaus šventė. Tokios parapijos dvasinės šventės visus kviečia susirinkti draugėn ir švęsti. Turime tokias šventes, kad būtume visi kartu – vieni kitus sutiktume, pamatytume, tarpusavyje gyvenimo savitumais pasidalintume.

Šv. apaštalų Petro ir Pauliaus šventė bus švenčiama birželio 28 dieną (sekmadienį), 13 val. Po Eucharistijos šventimo bažnyčioje pratęsime buvimą kartu, vaišindamiesi skania kava. Visi susirinkime ir švęskime mūsų šventę!

Apie Švč. Sakramento adoraciją

Adoratio – lot. k. garbinimas, žavėjimasis. Adoracija – nėra lengvas maldos būdas, nes atrodo, kad ji visiškai neliečia mūsų jausmų. Tyla adoracijoje yra labai svarbi. Daug žodžių čia nereikia. Svarbiausias dalykas, kurį adoruojantysis turi „daryti“ – tai būti. Kūno laikysena gali būti įvairi – galima klūpėti, sėdėti, stovėti, tačiau viską reikia daryti pagarbiai, nes adoracijoje kaip jokioje kitoje maldoje iš tikro esame Dievo akivaizdoje. Esame priešais Jėzų, kuris realiai ir visas yra šioje Ostijoje. Adoracijoje reikia pasitikėti, nes tik tikėjimu galime priimti tokį neįmanomą dalyką – pats Dievas, kuris savo Žodžiu viską sukūrė ir palaiko, Visagalis, prieš kurį lenkiasi kalnai ir jūros – Jis dabar priešais mane duonos paplotėlio pavidalu!

Adoraciją pradėti ir užbaigti dera Švč. Sakramento pagarbinimo malda. Adoracijoje veikiu ne aš. Adoracijoje veikia Dievas. Jis mane mato ir keičia mano širdį. Dievas gali veikti įvairiai. Jis gali leisti, kad aš kažką jausčiau, o gali ir aplenkti jausmus. Bet tai, kad aš nieko nejaučiu, anaiptol nereiškia, kad nieko nevyksta. Dievas veikia mūsų viduje. Tad svarbiausia adoracijoje – būti ir leisti, kad Jėzus žiūrėtų į Tave. Adoruodami paprasčiausiai būname su Jėzumi, esame Jam atviri, tarsi „nurengiame savo širdį“ ir leidžiame Jėzui meiliai žvelgti į mus.

Adoracijos metu galima giedoti giesmes. Patartina, kad jos būtų nukreiptos į Jėzų ne todėl, kad visos kitos giesmės būtų mažiau vertingos, bet kad adoracija – ypatingas buvimo su pačiu Jėzumi laikas. Taip pat galima giedoti ir giesmes Marijai, nes būtent Marija buvo tobuliausia „adoruotoja“. Ji nešiojo Jėzų savyje, jos akys nuolat buvo nukreiptos į Jį. Ji dėmėjosi Jėzaus žodžius ir svarstė juos savo širdyje. Ji geriau už kitus buvo į Jėzų „įsiziūrėjusi“. Iš Marijos galime mokytis žiūrėti į Jėzų, kaip ji tai darė. Geriausia į Jį kreiptis tokiu kreipiniu, kuris tuo metu plaukia iš širdies.

Apie mus daugiau rasite interneto svetainėje www.pakuonioparapija.lt

Pakuonio Švč. M. Marijos ėmimo į dangų parapija, Tylos g. 18, LT-59319, Pakuonis, Prienų raj.

Tel.: 8 (319) 43323, 8 688 37142, el. paštas: rimas.pilypaitis@gmail.com;

<http://www.pakuonioparapija.lt>

Parapijos banko sąskaita: Pakuonio Švč. M. Marijos ėmimo į dangų parapija; jm. kodas - 291288710, AB DnB NORD bankas, kodas 40100, sąskaitos Nr. LT614010041100040782.

Paruošė kun. Rimas.